

การประเมินผลความต่อเนื่อง และความเหมาะสม

ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์

ความนำ

เนื่องจากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เปิดทำการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 นับเป็นเวลาจนถึงปัจจุบันนี้ได้ 27 ปี และได้มีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษบางหลักสูตรไปแล้วจำนวนหนึ่ง เช่น ในปี พ.ศ. 2529 มีการประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน (สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2529) ในปี พ.ศ. 2525 มีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English) ของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี (ศิริรัฐ ทองใหญ่ฯ และคณะ, 2525) ในปี พ.ศ. 2523 มีการประเมินผลหลักสูตรการเขียนเฉพาะสาขาวิชา (EAP Writing Courses) ของคณะรัฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2523) และในปี พ.ศ. 2522 มีการประเมินผลผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2522) เป็นต้น แต่ยังไม่เคยมีการประเมินผลรายวิชาต่างๆ ทั้งหมดในระดับมหภาคในเวลาเดียวกันเลย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการประเมินผลรายวิชาต่างๆ มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอนเนื่องจากว่าการประเมินเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน (Wheeler, 1983 : 30) ดังนั้นจึงได้ทำการประเมินรายวิชาต่างๆ ขึ้นในระดับมหภาคสำหรับรายวิชาทั้งหมดที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 44 รายวิชา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประเมิณผล ซึ่งมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษหลักสูตรของสถาบันภาษาในระดับมหภาคใน 9 มิติที่สำคัญคือ
 - 1) ความจำเป็นของหลักสูตรรายวิชา
 - 2) ความต่อเนื่องของหลักสูตร
 - 3) ความเหมาะสมของหลักสูตร
 - 4) ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ
 - 5) ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน
 - 6) ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ
 - 7) การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้
 - 8) เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และ
 - 9) ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน
2. เพื่อประเมินความสอดคล้องของหลักสูตรด้านสภาวะแวดล้อม (Context) ปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลลัพธ์ (Product)

ขอบเขตของการประเมินผล

1. ผู้วิจัยประเมินผลหลักสูตรทั้งหมด 34 ด้าน เช่น ความจำเป็นของหลักสูตร ความต่อเนื่อง ความเหมาะสม ความสอดคล้องของสภาพการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้า และกระบวนการเรียนการสอน การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตร เป็นต้น
2. หลักสูตรรายวิชาต่างๆ ที่ประเมินมีจำนวน 39 รายวิชา จากจำนวนทั้งหมด 44 รายวิชาที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 (งานทะเบียนสถาบันภาษา, 2546) หรือคิดเป็นร้อยละ 88.64 ซึ่งเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอ เมื่อกำหนดให้ความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 5 (Krejcie and Morgan, 1970:607)
3. การประเมินครั้งนี้ทำในระดับมหภาค (macro-level)
4. หลักสูตรรายวิชาต่างๆ ที่ประเมินเป็นหลักสูตรเฉพาะที่เปิดสอนในภาคต้นและภาคปลายของปีการศึกษา พ.ศ. 2545 เท่านั้น
5. รูปแบบการประเมินผลครั้งนี้คือ CIPP Model (Context-Input-Process-Product) ตามแนวคิดของ Stufflebeam (2002:1) และเกณฑ์การประเมินผลในระดับยอมรับได้จากแบบสอบถามชนิดมาตราวัด 7 ระดับคือ
 - 1) ความยากของเนื้อหาวิชาใช้ค่า $\bar{x} = 3.51 - 5.50$
(ยากง่ายปานกลางถึงค่อนข้างยาก) และ
 - 2) คำถามเชิงประเมินผลข้ออื่นๆ ใช้ค่า $\bar{x} = > 4.50$ (มากกว่าระดับปานกลางขึ้นไป)

ประชากรและพลวิจัย

ประชากรของการวิจัยเชิงประเมินผลครั้งนี้ได้แก่ นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งหรืออาจมากกว่า 1 รายวิชาในจำนวน 39 รายวิชาที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 ดังได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น ขนาดของประชากรของแต่ละรายวิชาจึงแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของแต่ละรายวิชา เช่น อาจเป็นวิชาบังคับทั่วไป

รายวิชาบังคับของคณะวิชา หรือวิชาเลือกทั่วไป เป็นต้น ดังนั้น เพื่อให้ได้พลวิสัยของแต่ละรายวิชาที่เพียงพอและเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรทั้งหมดของแต่ละรายวิชา ผู้วิจัยจึงกำหนดใช้ขนาดของพลวิสัยที่เหมาะสมเมื่อมีความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่มากกว่าร้อยละ 5 ตามวิธีของ Krejcie and Morgan (1970: 607) แล้วใช้โปรแกรม SPSS สุ่มตัวอย่างพลวิสัยจากจำนวนผู้ที่ตอบแบบสอบถามของแต่ละรายวิชาตามจำนวนที่คำนวณได้ซึ่งมีขนาดตั้งแต่ 7-2919 คน

ขนาดของประชากรและพลวิสัยของรายวิชาต่างๆ เป็นดังนี้

ตารางที่ 1: รายชื่อวิชา จำนวนประชากร และพลวิสัยที่ใช้ในการประเมิน

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	N	n	%	ภาคที่
1	5500091	CON SKILLS ENG	97	76	87.35	1
2	5500115	FE 1	4050	2919	72.07	1
3	5500116	FE 2	3944	2060	52.23	2
4	5500191	LISTENING	50	44	88.00	2
5	5500192	SPK COMM	105	86	81.90	2
6	5500193	GRAMMAR/WRITING	46	44	95.65	2
7	5500204	EAP 1 FOR SCI	486	214	44.03	1
8	5500206	EAP 1 FOR ARCH	159	113	71.07	1
9	5500215	BAS BUS ENG WRIT	477	214	44.86	1
10	5500216	BUS ENG CORRESP	477	214	44.86	2
11	5500223	EAP 1 FOR POL	216	140	64.81	1
12	5500224	EAP 2 FOR POL	216	140	64.81	2
13	5500233	EAP 1 FOR ECON	143	108	75.52	1
14	5500234	EAP 2 FOR ECON	145	108	74.48	2
15	5500243	EAP 1 FOR CART	135	103	76.30	1
16	5500244	EAP 2 FOR CART	133	97	72.93	2
17	5500251	ACTIV SKILL ENG	204	136	66.67	1
18	5500263	EAP 1 FOR LAW	141	108	76.60	1
19	5500264	EAP 2 FOR LAW	141	108	76.60	2
20	5500294	ENG ARTS PROF	24	23	95.83	2
21	5500313	BUS ENG ORAL COMM	522	226	43.30	1
22	5500314	ADV BUS ORAL COMM	526	226	42.97	2
23	5500320	SKILL STUD ENG	15	14	93.33	1
24	5500341	AE COMM	135	103	76.30	1

* ถ้าใช้แนวคิดและวิธีการเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ขนาดของพลวิสัยจะเท่ากับ 354 และ 351 คนเท่านั้น แต่เนื่องจากผู้เรียนของรายวิชาทั้งสองมีลักษณะหลากหลายมาก (heterogeneous group) เพราะเป็นนิสิตจากทุกคณะวิชา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรการวิจัย

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	N	n	%	ภาคที่
25	5500342	AE TRANS CART 1	106	86	81.13	2
26	5500351	ENG FUTURE CAREER	156	113	72.44	2
27	5500413	ADV PRO BUS ENG	12	11	91.67	2
28	5500423	AE INTER RELATIONS	7	7	100.0	1
29	5500424	ADV ORAL COMM	7	7	100.0	2
30	5500491	ENG IN ACT	83	66	79.52	2
31	5500492	PROF ENG TRAV	18	17	94.44	2
32	5500503	PREP ENG GRAD STUD	21	19	90.48	1
33	5500510	SKILLS ENG GRAD	167	118	70.66	1
34	5500520	CONS FOR SCI GRAD	58	52	89.66	1
35	5500521	CONS NON-SCI GRAD	38	36	94.74	1
36	5500530	TECHNICAL ENGLISH	72	63	87.50	1
37	5500532	ACAD ENG GRAD STU	131	97	74.05	1
38	5500533	BUS ENG GRAD	158	113	71.52	1
39	5500534	ENG ARCH GRAD	49	44	89.80	2
	รวม		13,670	8,463	61.91	1 = 21 2 = 18

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนต่อหลักสูตรรายวิชาต่างๆ เพื่อประเมินมิติต่างๆ ทั้ง 34 ด้าน แบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหา (I-O Index) = 0.93 และมีความเที่ยงแบบ Cronbach's alpha = 0.956 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามนี้ให้นักศึกษาในสัปดาห์ที่ 13-15 ของแต่ละภาคการศึกษา แล้วนำมาเตรียมข้อมูล และสุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ต้องการ ก่อนที่จะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าความถี่และร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า Chi-square และค่าดัชนีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผลการประเมินโดยสรุปจาก 39 รายวิชา เป็นดังนี้

ตารางที่ 2 : สรุปภาพรวมการประเมินผลแต่ละรายวิชาใน 9 ประเด็นและ 4 มิติ

รายวิชา	1. 091	2. 115	3. 116	4. 191	5. 192	6. 193	7. 204	8. 206	9. 215	10. 216	11. 223	12. 224	13. 233	14. 234	15. 243	16. 244	17. 263	18. 264	19. 251	20. 294
Asp1	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Asp2	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp3	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Asp6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	5	5	5	5	5	5
Asp7	5	5	5	6	6	6	5	5	6	5	6	6	5	5	6	6	5	6	6	5
Asp8	5	5	5	6	6	6	5	5	5	6	5	5	5	5	5	6	5	6	6	5
Asp9	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Dim1	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Dim2	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Dim3	5	5	5	6	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Dim4	5	5	5	6	6	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
3 *	1	-	-	-	-	1	1	1	1	1	-	-	1	2	-	-	-	-	-	-
4 *	6	6	7	1	3	3	5	2	2	4	5	3	5	15	4	2	8	2	1	5
5 *	22	22	21	15	17	17	24	27	23	23	22	21	23	13	22	18	18	21	21	26
6 *	5	6	6	17	14	12	4	4	8	6	6	9	5	4	8	14	8	11	12	2
7 *	-	-	-	1	-	1	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	1
Pass	27	28	27	32	30	29	28	31	30	29	29	31	28	17	30	31	25	32	32	29
Fail	7	6	7	2	4	5	6	3	4	5	5	3	6	17	4	3	9	2	2	5
xbar	4.9	5.0	4.9	5.5	5.3	5.3	4.9	5.0	5.1	5.0	5.1	5.2	4.9	4.6	5.1	5.4	4.9	5.3	5.3	4.9

หมายเหตุ

Asp = ประเด็นการประเมิน (aspect) ซึ่งมีอยู่ 9 ประเด็น และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Dim = มิติการประเมิน (dimension) ซึ่งมีอยู่ 4 มิติ และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Pass = จำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

Fail = จำนวนข้อที่ต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (จำนวนด้านที่ควรต้องปรับปรุงแก้ไข)

3 *, 4 *, 5 *, 6 *, 7 * = ระดับความคิดเห็น และตัวเลขในตารางคือจำนวนความถี่ของระดับความคิดเห็นโดยสรุป

ตารางที่ 2 : สรุปภาพรวมการประเมินผลแต่ละรายวิชาใน 9 ประเด็นและ 4 มิติ (ต่อ)

รายวิชา	21. 313	22. 314	23. 320	24. 341	25. 342	26. 351	27. 413	28. 423	29. 424	30. 491	31. 492	32. 503	33. 510	34. 520	35. 521	36. 530	37. 532	38. 533	39. 534	รวมสรุป**	
Asp1	6	6	6	6	6	6	6	7	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Asp2	5	5	6	5	5	6	6	5	6	5	6	5	5	6	5	6	6	5	5	5	5
Asp3	5	5	5	5	5	6	6	5	6	5	6	5	5	5	5	6	6	5	5	5	5
Asp4	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5
Asp5	5	6	5	5	5	5	6	6	7	5	6	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5
Asp6	5	5	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5
Asp7	5	6	6	6	6	6	6	5	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	5	5	5
Asp8	5	5	6	5	6	6	6	6	7	6	6	6	6	5	6	6	6	6	5	5	5
Asp9	5	5	5	5	5	5	5	6	7	5	5	5	5	5	5	6	6	5	5	5	5
Dim1	6	6	6	6	6	6	6	6	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Dim2	5	5	5	5	5	5	6	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Dim3	5	5	5	5	5	6	6	6	7	5	6	5	6	5	5	6	6	5	5	5	5
Dim4	5	5	5	5	5	6	6	6	7	5	6	5	6	6	5	6	6	5	5	5	5
3 *	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0	0
4 *	4	3	4	3	5	2	2	4	1	3	1	1	3	-	4	1	-	3	3	4	4
5 *	23	21	14	21	18	16	12	13	2	16	10	19	17	17	17	13	13	16	22	18	18
6 *	7	9	15	10	11	16	15	13	11	15	21	14	13	17	13	18	19	15	8	11	11
7 *	-	1	1	-	-	-	5	3	20	-	2	-	1	-	-	2	2	-	-	1	1
Pass	29	30	29	30	28	31	31	28	32	30	32	32	30	33	29	32	33	30	29	30	30
Fail	5	4	5	4	6	3	3	6	2	4	2	2	4	1	5	2	1	4	5	4	4
xbar	5.1	5.2	5.4	5.2	5.2	5.4	5.7	5.4	6.5	5.4	5.7	5.4	5.4	5.5	5.3	5.6	5.7	5.4	5.1	5.3	5.3

หมายเหตุ

Asp = ประเด็นการประเมิน (aspect) ซึ่งมีอยู่ 9 ประเด็น และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Dim = มิติการประเมิน (dimension) ซึ่งมีอยู่ 4 มิติ และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Pass = จำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

Fail = จำนวนข้อที่ต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (จำนวนด้านที่ต้องปรับปรุงแก้ไข)

3 *, 4 *, 5 *, 6 *, 7 * = ระดับความคิดเห็น และตัวเลขในตารางคือจำนวนความถี่ของระดับความคิดเห็นโดยสรุป

ฐานสรุป** = คำนวณจากค่าฐานนิยม (mode) และค่าเฉลี่ยในกรณีที่เป็นค่าความถี่

1. ผลการประเมินหลักสูตรใน 9 มิติ

1) หลักสูตรรายวิชาต่างๆ มีความจำเป็นต่อผู้เรียนมาก ($\bar{x} = 5.81$ หรือ $= 6$, S.D. = 0.74) กล่าวคือ จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในอนาคต จึงควรมีอยู่ในหลักสูตรตั้งเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และปัจจุบันนี้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.81 - 6.32)

2) ความต่อเนื่องของหลักสูตรต่างๆ มีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.88$ หรือ $= 5$, S.D. = 0.89) ทั้งความต่อเนื่องด้านเนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษากับรายวิชาอื่น (ภาษาอังกฤษ) และความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันของเนื้อหาภายในหลักสูตรรายวิชาเดียวกัน (พิสัย = 4.81 - 4.96)

3) หลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.94$, S.D. = 0.81) กล่าวคือ เนื้อหามีความยากง่ายในระดับเหมาะสม มีความน่าสนใจ มีประโยชน์ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนค่อนข้างมาก มีวิธีการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีประโยชน์ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.68 - 5.30)

4) ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ มีในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.86$, S.D. = 0.68) กล่าวคือ เนื้อหาของรายวิชาต่างๆ ตรงกับความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนและเนื้อหาของแบบทดสอบกลางภาคสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.61 - 5.21)

5) ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนมีในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.93$, S.D. = 1.02) กล่าวคือ ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนค่อนข้างมาก แต่ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับปานกลาง ส่วนอาจารย์ผู้สอนโดยเฉลี่ยแล้วใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมาก (พิสัย = 4.03 - 5.75)

6) ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอนมีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.77) กล่าวคือ โดยมกรายวิชาต่างๆ มีโครงสร้างทางภาษาและสำนวนภาษา สื่อการเรียนการสอนนอกเหนือจากสิ่งพิมพ์ แบบฝึกหัด การบ้าน และแบบฝึกหัดย่อยค่อนข้างมาก แต่มีคำศัพท์ใหม่ในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 3.99 - 5.10)

7) การเรียนการสอนแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.44$, S.D. = 0.84) กล่าวคือ ผู้สอนมีเจตคติและความใส่ใจต่อผู้เรียนดีมาก เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ซักถามมาก และให้ความสำคัญกับผู้เรียนมาก แต่ผู้เรียนมีโอกาสได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 4.12 - 5.91)

8) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.18$, S.D. = 1.10) ทั้งในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหารายวิชา และบรรยากาศในการเรียน (พิสัย = 5.11 - 5.19)

9) ผู้เรียนมีความพึงพอใจ ได้รับประโยชน์และประสบผลสำเร็จในการเรียนหลักสูตรรายวิชาต่างๆ โดยเฉลี่ยค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.74$, S.D. = 1.16) กล่าวคือผู้เรียนคิดว่าตนเองได้รับประโยชน์จากการเรียน และประสบผลสำเร็จในการเรียนค่อนข้างมาก แต่มีความพึงพอใจต่อผลการสอบกลางภาคในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 4.40 - 5.27)

2. ความสอดคล้องของหลักสูตรด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์มีค่อนข้างสูง กล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นมาก ($\bar{x} = 5.81$, S.D. = 0.74) ปัจจัยต่างๆ ที่จำเป็นในการเรียนการสอนของหลักสูตรรายวิชาต่างๆ อยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.75$, S.D. = 0.72) กระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.10$, S.D. = 0.75) และผลลัพธ์ที่ได้จากหลักสูตรก็อยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.96$, S.D. = 1.02)

อนึ่ง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของรายวิชาต่างๆ ทั้ง 39 รายวิชาปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความคิด

เห็นที่ดีต่อรายวิชาเหล่านี้ค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.3$) โดยเฉลี่ยรายวิชาต่างๆ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 30 ด้าน และไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 4 ด้าน จากเกณฑ์การประเมินผล 34 ด้าน รายวิชาที่ผ่านเกณฑ์จำนวนน้อยที่สุดมี 1 รายวิชา กล่าวคือผ่านเพียง 17 ด้าน ส่วนรายวิชาที่ผ่านเกณฑ์มากที่สุดมี 2 รายวิชา คือผ่านเกณฑ์ 33 ด้านและไม่ผ่านเพียง 1 ด้านเท่านั้น

อภิปรายผล

ผลของการวิจัยเชิงประเมินผลครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจหลายอย่าง แต่ผู้วิจัยใคร่เสนอเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. ทำไมผู้เรียนส่วนมากจึงมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากต่อการดำรงชีวิตในอนาคต แต่ว่าในปัจจุบันนี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

การที่ผลของการวิจัยปรากฏดังกล่าวแล้วอาจเป็นเพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

ก. ด้านความสำคัญของภาษาอังกฤษในการดำรงชีวิตในอนาคต

1) ความเจริญทางการสื่อสารและวิธีการแสวงหาความรู้ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้วิธีการแสวงหาความรู้ของคนยุคใหม่เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เช่น คนรุ่นใหม่นิยมใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อการสื่อสารและการค้นคว้าหาข้อมูลข่าวสารที่ต้องการมากขึ้น ข้อมูลและสารสนเทศต่างๆ สามารถจะค้นหาได้ทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) และที่สำคัญมากก็คือสื่อที่นิยมใช้มากที่สุดในระบบเครือข่ายดังกล่าวคือภาษาอังกฤษ (Sprague, 2004:1; D'Oliveiro, 2004:1) ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524 ก., 2524 ข.) บังอร สว่างวโรรส (2526) และสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2534) ที่ต่างก็พบว่า นิสิต นักศึกษา บัณฑิต หน่วยงานต่างๆ ของราชการ องค์กรของรัฐ วิสาหกิจ และบริษัทต่างๆ ของเอกชน มีความต้องการและมีการใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินการในระดับปานกลางจนถึงระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นนักวิชาการและผู้บริหารต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก และมีแนวโน้มว่าจะมากขึ้นในอนาคต (อ้างถึงใน ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์, และคณะ, 2543:1)

2) ความเป็นสื่อสากลของภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกับนานาชาติและได้รับความนิยมแพร่หลายที่สุดในโลก ภาษาหนึ่งจนทำให้นักวิชาการเรียกชื่อภาษาอังกฤษกันหลายอย่าง เช่น “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาระหว่างนานาชาติ” (English as an International Language : EIL) “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาของโลก” (English as a World Language : EWL) “ภาษาอังกฤษที่ใช้ทั่วโลก” (World Englishes : WE) “ภาษาอังกฤษที่ใช้ทั่วเอเชีย” (Asian Englishes: AE) เป็นต้น (Hino, 2001:43-44) และจากการศึกษาของ Crystal และ Honna (อ้างถึงใน Hino, 2001 : 47) พบว่าเป็นข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติที่ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ได้แพร่กระจายไปมากที่สุดในโลก และเป็นภาษาที่จำนวนคนทั่วโลกใช้มากกว่าผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา เช่น จากรายงานชิ้นหนึ่งพบว่ามีประชากรในเอเชียใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ ประมาณ 350 ล้านคน ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่าประชากรของประเทศอเมริกา อังกฤษ แคนาดา และออสเตรเลียซึ่งเป็นเจ้าของภาษารวมกัน (Honna, 1998:3)

สำหรับการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีงานวิจัยในปี พ.ศ. 2539 พบว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการเรียนการสอนในสถานศึกษา มีคนชมรายการโทรทัศน์เป็นภาษาอังกฤษประมาณ 600,000 คน ฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษประมาณ 290,000 คน และอ่าน

หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษประมาณ 470,000 คน (A. Wongsathorn and Others, 1996) หรือกล่าวโดยสรุปก็คือมีคนในประเทศไทยใช้ภาษาอังกฤษประมาณ 1,360,000 คน หรือประมาณร้อยละ 1.50 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ ซึ่งแม้ว่าจะเป็นจำนวนไม่มาก แต่ประชากรที่ได้รับการศึกษาโดยมากจะรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่แตกต่างกัน

3) ความจำเป็นทางการค้าและการท่องเที่ยว

จากผลของการวิจัยของ A. Wongsathorn and Others (1996 : 41-44) ยังพบว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการค้าและการท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น ในปี พ.ศ. 2539 ประเทศที่ทำการค้ากับประเทศไทย 10 อันดับสูงสุดตามยอดของร้อยละการค้าขาย คือ อเมริกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เยอรมัน มาเลเซีย อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ ฮังการี ฝรั่งเศส และอิตาลี ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นสื่อในการติดต่อค้าขายกับประเทศไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง และประชากรของประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและมีรายจ่ายต่อคนสูงที่สุด 10 อันดับแรก คือ สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส อังกฤษ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย เกาหลี อเมริกา สิงคโปร์ และมาเลเซีย ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเป็นภาษาที่หนึ่ง

4) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีรายงานอีกหลายชิ้นที่พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดในโลกปัจจุบัน เช่น หนังสือพิมพ์ The Daily Telegraph ที่ตีพิมพ์ที่ London ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2002 รายงานว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของคนทั้งโลก (The lingua franca of the world) และเป็นภาษาที่ใช้แพร่หลายที่สุดในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ โทรสารและโทรเลขในโลกจำนวน 3 ใน 4 ส่งเป็นภาษาอังกฤษ และข้อมูลคอมพิวเตอร์ประมาณร้อยละ 80 ของฐานข้อมูลต่างๆ ในโลกเก็บเป็นภาษาอังกฤษ (Sprague, 2004:1; D'Oliveiro, 2004:1) ในปีที่ผ่านมาความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างนานาชาติมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วทุกภูมิภาคของโลกในปัจจุบันนี้ (BVS, 2004:1) ปัจจุบันนี้ได้มีการประมาณกันแล้วว่า มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งมากกว่า 350,000,000 ล้านคน และมากกว่า 400,000,000 คนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ รวมแล้วเป็นจำนวนเกือบร้อยละ 50 ของประชากรโลก แต่ที่สำคัญก็คือคนเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อกันระหว่างนานาชาติ เช่น เพื่อการค้า การทูต การควบคุมจราจรทางอากาศภายในและระหว่างประเทศ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ วงการภาพยนตร์และเพลง ข่าวและสารสนเทศ วิชาชีพ การท่องเที่ยว และเป็นภาษากลางในการสื่อสารในประเทศที่ประชาชนใช้ภาษาแตกต่างกันหลายภาษา เป็นต้น (Kitao, 2004:1-4)

อนึ่งมีผลการวิจัยในประเทศไทยสนับสนุนข้อค้นพบดังกล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อวิชาชีพ กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2541 มาลินี จันทวิมล (2545:4-6) พบว่า บุคคลในสาขาอาชีพแพทย์ วิศวกร ครู-อาจารย์ การธนาคาร และการโรงแรมมีแนวโน้มความต้องการใช้ทักษะภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อประเทศไทยมากในปัจจุบันนี้ และด้วยเหตุดังกล่าวแล้ว ข้างต้นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้พลวิจัยในการศึกษาครั้งนี้มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของตนในอนาคต แต่การที่บุคคลเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าเพียงในระดับค่อนข้างมากเท่านั้นอาจเป็นเพราะสาเหตุต่อไปนี้ กล่าวคือ

1) เอกสารและตำราเรียนรายวิชาต่างๆ ในระดับมหาวิทยาลัยมีทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นโยบายเกี่ยวกับการขอตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์มีส่วนทำให้อาจารย์ต้องผลิตผลงานทางวิชาการของตนเป็นภาษาไทยเพื่อให้บัณฑิตและนักศึกษาได้ใช้เรียนเพิ่มขึ้น และผู้เรียนส่วนใหญ่จะเลือกศึกษาจากเอกสารและตำราภาษาไทยมากกว่า เพราะอ่านเข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วกว่าตำราภาษาอังกฤษ

2) การเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทในประเทศไทย มักมีชุดของตำราเรียนที่เป็นภาษาอังกฤษประจำรายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า ในจำนวนและเรื่องที่กำหนด เพราะตำราที่เป็นภาษาอังกฤษเหล่านี้ราคาแพงมาก

3) การศึกษาค้นคว้าของผู้เรียนผ่านสื่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) ยังมีจำกัด เช่น สถานศึกษายังมีปัญหาเรื่องจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ ความเร็วในการค้นหาข้อมูลของระบบเครือข่าย และการขาดทักษะในการค้นคว้าของผู้เรียน เป็นต้น

ดังนั้น พลวิชัยโดยทั่วไป จึงใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการค้นคว้าในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

2. ทำไมแม้ว่าผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมาก แต่ผู้เรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพียงในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า

1) จำนวนผู้เรียนมีมาก เพราะปกติแล้วในแต่ละห้องเรียนมีผู้เรียนจำนวนประมาณ 25-30 คน ซึ่งถือว่าชั้นเรียนมีขนาดใหญ่สำหรับการเรียนการสอนทักษะที่เน้นการพูดหรือเขียน ซึ่งเป็นทักษะการแสดงออก (productive skills) ดังนั้น อาจทำให้ในแต่ละชั่วโมงการสอนผู้เรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสทำกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร

2) โดยธรรมชาติแล้วนิสิตและนักศึกษาไทยไม่ค่อยแสดงออกในเวลาเรียน ไม่ว่าจะเขียนหรือพูดก็ตาม จึงอาจทำให้ผู้เรียนไม่ค่อยได้ซักถามอาจารย์ผู้สอนในระหว่างเรียนมากเท่าที่ควร

3) ในการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ ของสถาบันภาษา หลักสูตรของแต่ละรายวิชามักออกแบบให้สนองความต้องการของสังคม และ/หรือคณะวิชาในกรณีที่เป็นรายวิชาบังคับ และพยายามสนองความต้องการของผู้เรียนในกรณีที่เป็นรายวิชาเลือก ดังนั้นเนื้อหาวิชาโดยมากมักจะเน้นหนักไปที่ทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะการรับรู้ (receptive skills) มากกว่าทักษะอื่นๆ เช่น การพูดและการเขียน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนมากเท่าที่ควร

อนึ่ง สำหรับอาจารย์ผู้สอนนั้น ไม่น่าแปลกใจที่ผู้เรียนมีความเห็นว่าผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในระดับมาก เพราะว่าเป็นนโยบายของสถาบันภาษามาแล้วว่าอาจารย์ผู้สอนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอาจใช้ภาษาไทยได้บ้างเท่าที่จำเป็น เช่น ในการสรุปความ เป็นต้น

3. ทำไมการเรียนภาษาอังกฤษโดยมาก นิสิตจึงมีโอกาได้ศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในระดับปานกลางเท่านั้น

ข้อค้นพบดังกล่าวนี้ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจแก่ครู-อาจารย์ทั่วไปในระดับมหาวิทยาลัยและเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า

1) สิ่งแวดล้อมภายนอกชั้นเรียนไม่เอื้อให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษ พลวิชัยแต่ละคนเรียนภาษาอังกฤษติดต่อกันมาเป็นเวลายาวนานไม่น้อยกว่า 10 ปี แต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นและจริงจังทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อและไม่ค่อยมีความจำเป็นต้องใช้ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทของประเทศไทย ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ผู้เรียนจะมองไม่ค่อยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษขาดแรงจูงใจ และเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการที่ต้องเรียน ค้นคว้า หรือใช้ภาษาอังกฤษ

2) ตำราเรียนรายวิชาต่างๆ ของนิสิตมักมีที่แต่ง รวบรวม หรือแปลเป็นภาษาไทยด้วย ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าผู้เรียนมักให้ความสนใจการค้นคว้าจากตำราภาษาไทยมากกว่า เพราะอ่านได้รวดเร็วกว่าและมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรมากกว่าเพราะผู้เขียนมักแต่งตามหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ของไทย

3) การศึกษาค้นคว้าโดยอาศัยเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) ยังคงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติสำหรับนิสิตทั่วไป เพราะเครื่องคอมพิวเตอร์ของคณะต่างๆ ยังมีจำนวนจำกัด และความเร็วของระบบเครือข่ายยังจำกัด

มาก ทำให้การค้นหาข้อมูล การติดต่อแหล่งข้อมูล (link) การเปิดอ่าน (retrieve) และการบันทึกสารสนเทศ (download) มีความจำกัดตามไปด้วย

4) การเรียนภาษาอังกฤษของรายวิชาต่างๆ โดยมากจะมีเอกสารประกอบอย่างครบถ้วนตามหลักสูตร สำหรับใช้ในชั้นเรียน ดังนั้น ผู้เรียนอาจไม่จำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมก็ได้

4. ทำไมเมื่อผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นของภาษาอังกฤษว่ามีมากตามสภาวะแวดล้อม (Context) แต่ผลลัพธ์ (Product) ของการเรียนการสอนจึงอยู่ในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

ผลการวิจัยปรากฏดังกล่าวแล้วอาจเป็นเพราะว่า พลวิจัยโดยมากพลาดหวังจากผลสอบกลางภาค เพราะโดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความพึงพอใจผลสอบกลางภาคในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนสอบได้คะแนนน้อยกว่าที่ตนคาดหวังไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากข้อสอบยากหรือออกไม่ตรงกับที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ ซึ่งผลการวิจัยสามารถพบได้จากความคิดเห็นของผู้เรียนในตารางที่ 42 ($\bar{x} = 4.40$, $S.D. = 1.57$) ในรายงานฉบับสมบูรณ์ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2547) แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรายวิชาต่างๆ และต่อผลสำเร็จโดยรวมในการเรียน (ซึ่งไม่ใช่เฉพาะเรื่องผลสอบเท่านั้น) ในระดับค่อนข้างมาก จึงทำให้ผลลัพธ์โดยเฉลี่ยของการเรียนการสอนของรายวิชาต่างๆ โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ฝ่ายวิชาการและภาคงานสอนต่างๆ ของสถาบันภาษาควรร่วมกันพิจารณานำผลการประเมินครั้งนี้ไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ ที่ยังมีปัญหาในบางประเด็น โดยเฉพาะในข้อที่ความคิดเห็นต่ำกว่าเกณฑ์การวิจัยให้ดียิ่งขึ้น

2. ฝ่ายวิชาการของสถาบันภาษาควรศึกษาผลการประเมินระดับมหภาคของแต่ละรายวิชาแล้วแจ้งผลการประเมินให้กับผู้ประสานงานของแต่ละรายวิชาเพื่อทราบ และแนะนำให้ทำการศึกษาประเด็นต่างๆ ที่ต่ำกว่าเกณฑ์การวิจัย เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น ส่วนประเด็นที่ผ่านเกณฑ์แล้ว แต่อาจอยู่ในเกณฑ์ระดับไม่สูงมากเท่าที่ควรก็ควรแนะนำให้หาทางปรับปรุงแก้ไขด้วย เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการเรียนการสอน

3. ฝ่ายวิจัยของสถาบันภาษา ควรฝึกอบรมให้ผู้ประสานงานและอาจารย์ผู้ร่วมสอนของแต่ละรายวิชา รู้จักการตีความผลการวิจัยในแต่ละประเด็นย่อย และการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาที่รับผิดชอบ

4. อาจารย์ทั่วไปของสถาบันภาษาควรศึกษาผลการประเมินรายวิชาที่ตนกำลังสอนอยู่ เพื่อจะได้ทราบความคิดเห็นของผู้เรียนรายวิชาดังกล่าวในอดีต แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไขประเด็นต่างๆ ที่ตนสามารถกระทำได้โดยตรง โดยไม่ต้องรอให้เสียเวลา เช่น การมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้านอกชั้นเรียนเพิ่มขึ้น และให้ถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญส่วนหนึ่งของการเรียน หรือการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้น เป็นต้น

ข. เพื่อการวิจัยต่อไปในอนาคต

1. ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิจัย และภาคงานสอนต่างๆ ของสถาบันภาษาควรเป็นผู้รับผิดชอบร่วมกันในการดำเนินการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้ประสานงานรายวิชา คณาจารย์ประจำรายวิชา หรือผู้ที่สนใจ ทำการประเมินผลรายวิชาต่างๆ ในระดับจุลภาค เพื่อให้ได้ข้อมูลละเอียดยิ่งขึ้น สำหรับใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป เพราะการเก็บรวบรวมข้อมูลรายวิชาต่างๆ จำนวนมาก โดยฝ่ายวิชาการและภาคงานสอนน่าจะได้รับความร่วมมือจากผู้สอนมากกว่าผู้วิจัยอิสระ

2. ผู้ประสานงานรายวิชาต่างๆ หรือผู้สอน ควรจะได้ทำการวิจัยเชิงประเมินรายวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ หรือสอนในระดับจุลภาคเป็นระยะๆ ในลักษณะของงานประจำเพื่อให้เนื้อหาวิชามีความทันสมัยอยู่เสมอ และสอดคล้องกับความต้องการของสังคม คณะวิชา และผู้เรียนให้มากที่สุด

3. ถ้ามีการวิจัยเชิงประเมินผลในระดับจุลภาคจำนวนมากแล้วควรมีการประเมินผลในระดับมหภาค และระดับอภिवิเคราะห์ (meta-analysis) หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

4. หากไม่มีผู้ใดสนใจที่จะทำวิจัยเชิงประเมินผลหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ของสถาบันภาษาอีก ภายหลังจากที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแต่ละวิชาที่ระบุไว้ในรายงานนี้แล้ว ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิจัยและภาควางานสอนของสถาบันภาษา ควรร่วมมือกันทำการวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาต่างๆ ในระดับมหภาคอีก โดยอาจใช้เครื่องมือชุดเดิมก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ และเป็นตัวอย่างแก่อาจารย์อื่นๆ ที่สนใจแต่ยังไม่พร้อมที่จะทำการวิจัยเอง

All men are equal - all men, that is to say,
Who possess umbrellas.

- E.M. Foster (1879-1970) -

History is past politics, and politics is present history.

- E.A. Freeman (1823-1892) -

Live your life as an exclamation, not an explanation.

- H. Jackson Brown, Jr. -

บรรณานุกรม

- งานทะเบียนตารางสอนและตารางสอบ. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- บังอร สว่างวโรรส. การศึกษาความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยกับความต้องการของ
วงการธุรกิจไทย, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- มาลินี จันทวิมล. การสำรวจความต้องการและเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษา
อังกฤษในงานอาชีพและชีวิตประจำวัน, **รวมผลงานวิจัยคณาจารย์สถาบันภาษาปี 2541-2544**. กรุงเทพฯ:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์ และคณะ. ความตรงร่วมสมัย : การเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทาง
ภาษาอังกฤษของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CU-TEP กับคะแนนแบบทดสอบ TOEFL, **รายงานการวิจัย**.
กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา และคณะ. การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. การประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. แนวโน้มระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และบุคคลภายนอกที่สนใจ พ.ศ. 2533, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์. การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะ
ต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชา
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษาปีการศึกษา 2523, **รายงาน
การวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาตามความต้องการ
ของคณะต่างๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2524 (ก).
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524 (ข).

- Brisee Verdier School (BVS). *Place of English in the curriculum*. Retrieved from <http://bvgs.intnet.mu/ENGLISH.htm> on August 14, 2004.
- D'Oliveiro, N.F. *English most widely used language in the world*. **The Daily Telegraph**. London: May 20, 2002. Retrieved from <http://www.highbeam.com/librarydoc0.asp?DOCID=1P1:97491713&num=3&crllInfo.html> on August 14, 2004.
- Hino, N. *Organizing EIL Studies: Toward a Paradigm*. **Journal of Asian Englishes**, Vol. 4, No. 1 (Summer 2001).
- Honna, N. *Editorial*. **Journal of Asian Englishes**, Vol. 1, No. 1 (Summer 1998).
- Kitao, K. *Why Do We Teach English?*. **The Internet TESL Journal**, Vol. II, No. 4, April 1996. Retrieved from <http://iteslj.org/Articles/Kitao-WhyTeach.html> on August 14, 2004.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. *Determining Sample Size for Research*. **Journal of Educational and Psychological Measurement**, Vol. 30, 1970.
- Sprague, J. *Mind Your Language*. **Asiaweek Magazine**, 2001. Retrieved from <http://www.asiaweek.com/asiaweek/99/0730/cs1.html> on August 14, 2004.
- Stufflebeam, D.L. *CIPP Evaluation Model Checklist* (June 2002). Retrieved from <http://www.wmich.edu/evalctr/checklists/cippchecklist.htm> on July 25, 2004.
- Wongsothorn, A. and Others. *National Profile of Language Education: Thailand. A Research Report..* Bangkok: Language Institute, Chulalongkorn University, 1996.
- Wheeler, M. **Curriculum Process**. London: Open University Press, 1983.